

C Robyn
Carr
VASTE GROND

Vertaling Helena Wiedijk

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2013 Robyn Carr
Oorspronkelijke titel: *The Wanderer*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2014 HarperCollins Holland
Vertaling: Helena Wiedijk
Omslagontwerp: zero-media.net, München
Omslagbeeld: © fredrocko/Getty Images; © FinePic®
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0517 1
ISBN 978 94 025 0136 0 (e-book)
NUR 302
Eerste druk in deze editie april 2020

Originele uitgave verschenen bij HQN Books, Toronto, Canada
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Hank Cooper had er bijna acht uur voor nodig om van Virgin River naar Thunder Point te komen doordat hij zijn caravan met zich mee zoude. Regelmatig week hij uit naar de kant van de weg om een sliert automobilisten te laten passeren. Net voordat hij de grens tussen Californië en Oregon had bereikt, hield hij halt bij een uitspanning voor toeristen die op de sequoia's af kwamen. Ze hadden tuinen, souvenirs, houtsnijwerk, een lunchbuffet en toiletten in de aanbieding. Hij liet de wandeling door de tuin aan zich voorbijgaan, kocht een sandwich en iets te drinken en reed het bos met de monumentale bomen uit. De weg vervolgde door open terrein en al heel snel was de rotsachtige kust van Oregon te zien.

Cooper stopte op de eerste parkeerplaats met uitzicht over de oceaan. Zijn telefoon had net voldoende bereik, en hij belde het nummer van het bureau van de sheriff van Coos County. 'Hallo,' zei hij tegen de telefoniste. 'Mijn naam is Hank Cooper, en ik ben onderweg naar Thunder Point omdat ik een telefoontje heb gekregen van iemand die me vertelde dat mijn vriend, Ben Bailey, dood is. Hij schijnt iets voor me te hebben achtergelaten, maar dat is niet de reden waarom ik naar jullie onderweg ben. De boodschap luidde dat Ben was vermoord, zonder nadere details. Ik wil de sheriff spreken. Ik heb behoefte aan opheldering.'

‘Wacht u even, alstublieft,’ zei ze.

Dat had hij niet verwacht. Hij had zich voorgesteld dat hij een nummer zou achterlaten en zijn sandwich zou kunnen opeten terwijl hij wachtte.

‘Deputy McCain,’ zei de nieuwe stem aan de andere kant van de lijn.

‘Met Hank Cooper, *deputy*.’ Onwillekeurig rechtte hij zijn rug en zette hij zich schrap. Ook al had hij nooit veel op gehad met autoriteit, toch was hij er gevoelig voor. ‘Ik zou graag de sheriff zelf willen spreken.’

‘Ik ben de hulpsheriff. Het bureau van de sheriff van de county is in Coquille. Dit is een bijkantoor dat wordt bemand door een paar hulpsheriffs. Thunder Point is klein. Daar is alleen een politieagent. Verder zijn er geen plaatselijke gezagsdragers. De politieagent handelt kleine geschillen af, zoals ontruiming. De gevangenis van de county is in Coquille. Wat kan ik voor u doen, Mr. Cooper?’

‘Ik ben een vriend van Ben Bailey, en ik ben naar Thunder Point onderweg om uit te zoeken wat er met hem is gebeurd.’

‘Mr. Cooper, Ben Bailey is een paar weken terug al overleden.’

‘Dat is mij bekend. Ik ben er onlangs pas achter gekomen. Een oude baas – Rawley en nog wat – vond een telefoonnummer en belde me. Ben was vermoord, zei Rawley alleen. Dood en begraven. Ik wil weten wat er met hem is gebeurd. Hij was mijn vriend.’

‘Hebt u negentig seconden? Dan kan ik u de details geven.’

Maar Cooper wilde het verhaal vis-à-vis horen. ‘Als u me vertelt waar ik moet zijn, dan kom ik naar het bureau.’

‘Dat is niet nodig. We kunnen elkaar ontmoeten bij de bar,’ zei de hulpsheriff.

‘Welke bar?’

‘Bens bar. Ik heb de indruk dat u niet zo’n heel goede vriend was.’

‘We hebben elkaar vijftien jaar geleden ontmoet, maar het is voor het eerst dat ik deze kant uit kom. We waren van plan om te gaan jagen in Virgin River, samen met een derde kameraad uit het leger. Ben zei altijd dat hij een aaswinkel had, voor sportvissers.’

‘Volgens mij verkocht hij heel wat meer whisky dan aas. Weet u zijn adres?’

‘Zo ongeveer.’

‘Neem de 101 naar Gibbons Road, ga verder in westelijke richting. Kijk na zeven kilometer uit naar een eigengemaakt bord: Goedkope Drankjes. Sla daar linksaf. De weg gaat steil naar beneden, regelrecht naar het pand van Bailey. Wanneer denkt u dat u er bent?’

‘Ik ben zonet vanuit Californië de grens gepasseerd,’ zei hij. ‘Ik heb een caravan bij me. Een uur of twee?’

‘Eerder drie. Ik zal er zijn als er niets tussenkomt. Is dit uw mobiele nummer?’

‘Ja.’

‘We zien elkaar aan de kust. Ik zal u bellen als ik word opgehouden.’

‘Bedankt, *deputy*... Wat was uw naam ook alweer?’

‘McCain. Tot straks, Mr. Cooper.’

Cooper verbrak de verbinding, liet de telefoon in de zak van zijn jasje glijden en stapte uit. Hij legde zijn lunch op de motorkap en keek, leunend tegen de truck, uit over de noordelijke Grote Oceaan. Hij was overal in de wereld geweest, maar dit was zijn eerste bezoek aan de kust van Oregon. Het strand

was stenig, en rotsen van twee verdiepingen hoog staken uit het water. Een oranje met witte helikopter vloog laag over de zee – een HH-65 Dolphin van de reddingsdienst van de kustwacht.

Even verlangde hij ernaar om weer een helikopter te besturen. Zodra hij die kwestie met Ben had opgehelderd, zou hij misschien op zoek gaan naar een vaste baan als piloot. Na het leger had hij een paar klussen gedaan als vlieger. De laatste was het onderhouden van de verbinding door de lucht tussen de haven van Corpus Christi en de booreilanden. Na de olie-ramp in de Golf had hij het welletjes gevonden.

Hij volgde de helikopter van de kustwacht boven het water met zijn blik. Het was nooit bij hem opgekomen om te gaan werken voor de kustwacht. Hij had geleerd stormen boven zee uit de weg te gaan, niet om er recht in te vliegen met de opdracht iemand op te pikken uit een onstuimige zee.

Hij nam een paar slokken van zijn drankje en een grote hap van zijn sandwich, zich er vaag van bewust dat een paar auto's en trucks de parkeerplaats op kwamen rijden. Mensen stapten uit en liepen naar de rand van de uitkijkpost met verrekijkers en camera's in de aanslag. Zelf vond Cooper die rotsen, bedekt met vogelpoep, niet echt de moeite van een foto waard, zelfs niet met de oranje helikopter die erboven vloog. Die erboven bleef hangen...

De golven beukten op de grote rotsen met een vernietigende kracht, en de wind wakkerde aan. Hij wist maar al te goed hoe riskant het kon zijn om je helikopter met een dergelijke wind stil te laten hangen. En zo dicht bij de rotsen. Als er iets misging zou die helikopter niet op tijd kunnen corrigeren om de rotsblokken of de bulderende branding te ontwijken. Linke soep.

Toen werd er een man in een tuig vanuit de helikopter aan een kabel neergelaten. Pas op dat moment zag Cooper wat de andere automobilisten al eerder hadden gezien. Hij legde zijn sandwich neer, dook zijn truck in en griste zijn verrekijker uit het middenvak. Hij stelde scherp op een rots, zo'n tien meter hoog. De spikkels, die hij voor vogelpoep had aangezien, bleken twee mensen te zijn. Eén bevond zich boven op de rots, hurkend om niet te worden weggeblazen door de wind. De ander klemde zich vast aan de rotswand.

Bergbeklimmers? Zo te zien droegen ze allebei wetsuits onder hun klimuitrusting. Door zijn verrekijker zag hij een bootje stuiteren op de golven, een eindje van de rots vandaan. Een touw dat vastzat aan de rots wapperde in de wind. De man die hurkte boven op de rots had niet alleen problemen met de zijwind, maar ook met de luchtverplaatsing door de wijk van de helikopter. En als de piloot zijn toestel niet stabiel zou kunnen houden, zou de reddingswerker, bungelend aan de kabel, te pletter slaan tegen de rots.

'Langzaam, langzaam, langzaam,' mompelde hij tegen zichzelf, wensend dat de bemanning hem kon horen.

De reddingswerker greep zich vast aan de rotswand naast de gestrande klimmer, stabiliseerde zich met een anker in de steen, en wachtte. De klimmer hees zich naar de reddingswerker toe en werd vastgemaakt aan de voorkant van het tuig. Ze werden onmiddellijk opgehesen naar de helikopter en naar binnen gehaald.

'Ja,' fluisterde hij. Goed gedaan! Die piloot had ballen. Dat was een fraai staaltje vliegkunst. Ze hadden het ergste achter de rug. Het redden van de man boven op de rots zou minder riskant zijn voor alle betrokkenen.

De helikopter verplaatste zich een eindje in de richting van de zee, waarschijnlijk om slachtoffer nummer een te kunnen verzorgen, kwam toen langzaam terug en bleef hangen boven de rots terwijl een reddingsmand werd neergelaten. De klimmer bovenop wachtte tot de mand vlak voor hem was, richtte zich op, pakte de mand beet en liet zich erin tuimelen. Onder gejuich van de automobilisten om Cooper heen werd de man omhoog gehesen.

Nog voordat de klimmer de helikopter in was getrokken, sloeg de boot beneden te pletter tegen de rots. Er dobberden alleen nog wat brokstukken op het water. Die mannen hadden waarschijnlijk geprobeerd de boot vast te maken aan de zijkant van de rots in de luwte, waar ze geen last hadden van hoge golven, zodat ze omhoog konden klimmen en weer terug. Zonder boot waren ze verloren.

Wie had de kustwacht gebeld? Vermoedelijk een van de twee klimmers met een mobiele telefoon. Waarschijnlijk degenen boven op de rots, die zich niet in doodsnood aan de wand had vastgeklampt.

Toen iedereen veilig binnen was, steeg de helikopter op, helde scherp naar één kant en schoot weg in de richting van de zee.

En daarmee, dames en heren, is onze matinee van vandaag ten einde, dacht Cooper. Terwijl de andere automobilisten aanstalten maakten om te vertrekken, at hij zijn sandwich op, waarna hij in zijn truck klom en wegreed in noordelijke richting.

Het trof dat Coopers gps up-to-date was, want Gibbons Road stond nergens aangegeven. Drie uur later bevond hij zich

op een erg smal tweebaansweggetje, dat een steile helling af zigzagde. Bij een afslag stond alleen een bord met Goedkope Drankjes erop, en eronder een pijl die naar links wees. Ben had nooit te boek gestaan als een kapsonesgast.

Vanaf de afslag kon hij Thunder Point zien liggen. Schitterend. Een heel brede inham of baai, in de vorm van een U, had zich diep in een hoge rotsachtige kustlijn genesteld. Hij zag Bens huis, een alleenstaand gebouw met een breed terras en een trap die naar een aanlegsteiger en het strand leidde. Voorbij Bens huis strekte zich een geheel onbewoonde kaap uit in de oceaan. Terwijl hij een ogenblik zat te kijken dacht hij aan Bens klanten die zich te goed hadden gedaan aan die goedkope drankjes en vervolgens hadden moeten zien dat ze de 101 weer bereikten. Dit weggetje zou Zelfmoordpad moeten heten.

Aan het andere uiteinde van het strand lag nog een kaap die zich in de oceaan uitstrekte, maar hierop stonden wel huizen, helemaal tot aan de punt. Het uitzicht moest er onvoorstelbaar mooi zijn. Bij die kaap lag een jachthaven, en het stadje zelf. Thunder Point was vanaf de haven steil tegen de heuvel op gebouwd in een reeks van treden. Vanaf de plek waar hij stond kon hij de straten onderscheiden. Tussen Bens huis en het stadje lag alleen het brede open strand.

Toen hij naar beneden keek zag hij een vrouw in een rood jack met capuchon, in gezelschap van een grote hond, over het strand lopen. Ze gooide herhaaldelijk een stok weg; de hond bracht hem telkens terug. De hond was zwart met wit, met poten als een Arabisch veulen.

De zon scheen en Cooper dacht opeens aan een van Bens e-mails, waarin hij de plek waar hij woonde had beschreven.

In Oregon is het gewoonlijk de hele winter nat en koud, afgezien van een streek rondom Bandon en Coos Bay, die bijna het jaar rond een gematigd klimaat heeft, vaker zonnig dan stormachtig. Maar áls er noodweer binnentrekt vanaf de oceaan en losbarst boven Thunder Point, dan lijkt het of het einde der tijden is aangebroken. De baai zelf wordt beschermd door de heuvels en blijft kalm, veilig voor de vissersboten, maar die donderwolken kunnen spectaculair zijn...

Toen zag hij niet één maar twee adelaars rondcirkelen boven de punt van de kaap aan Bens kant van het strand. Het was een zeldzaam en prachtig gezicht.

Hij reed door naar de parkeerplaats, niet erg verbaasd dat de SUV van de politie er al stond. De hulpsheriff zat nog in de auto; kennelijk was hij iets aan het opschrijven. Amper vijf seconden later was hij uitgestapt en kwam hij naar Cooper toe lopen. Cooper taxeerde hem. Deputy McCain was een jonge man, waarschijnlijk midden dertig. Hij was groot, met zandkleurig haar, blauwe ogen, brede schouders – zo ongeveer wat te verwachten viel.

Cooper stak een hand uit. ‘Deputy McCain.’

‘Mr. Cooper, gecondoleerd met uw verlies.’

‘Wat is er met Ben gebeurd?’

‘Hij is onder aan de trap gevonden, de trap naar de kelder waar hij de tanks met aas bewaarde. Ben woonde ook hier – hij had een paar kamers boven de bar. De deuren waren niet op slot, maar ik geloof niet dat Ben ze ooit op slot deed. Er waren geen duidelijke aanwijzingen voor een misdrijf, maar de zaak werd toch overgedragen aan de recherche. Er was niets ontvreemd, zelfs niet het kasgeld. De conclusie

van het onderzoek luidde dat er sprake was van een ongeluk.’

‘Maar de man die me belde beweerde dat Ben was vermoord,’ zei Cooper.

‘Ik denk dat Rawley over zijn toeren was. Hij bleef erbij dat het uitgesloten was dat Ben van de trap was gevallen. Maar Ben had wat gedronken. Niet heel veel, maar toch. Het kan heel goed zijn dat hij is gestruikeld. Jezus, ik ben zelf ook wel eens gestruikeld zonder dat er een druppel alcohol in het spel was. Rawley heeft hem gevonden. Ben bewaarde het geld in een kistje in de koelkast, en het geld lag nog steeds op die geheime plek. Het enige vreemde is,’ zei de hulpsheriff, terwijl hij zijn nek krabde, ‘dat het tijdstip van overlijden is vastgesteld op twee uur ’s nachts. Ben had alleen zijn onderbroek aan, en Rawley hield vol dat er geen reden kon zijn waarom hij midden in de nacht uit zijn bed op de tweede verdieping zou klimmen en naar de kelder zou gaan. Misschien heeft Rawley gelijk, maar het is ook mogelijk dat Ben toevallig iets had gehoord en op weg was naar het strand. En voordat u het vraagt, er is geen beveiligingscamera. Sterker nog, de enige beveiligingscamera in het stadje is die bij de bank. Ben heeft door de jaren heen een of twee keer een onguur type in zijn bar gehad, maar er waren nooit echt serieuze problemen.’

‘Denkt u niet dat het mogelijk is dat iemand die de situatie kende besloot om juist na middernacht in te breken? Wanneer Ben kwetsbaar was?’

‘Bens klandizie bestond vooral uit vaste klanten, of mensen die hadden gehoord over de bar via vaste klanten – motorrijders in de weekends, sportvissers, dat soort lui. Bens bedrijfje stelde niet veel voor, maar hij redde zich.’

‘Met aas en whisky?’

De hulpsheriff grinnikte zowaar. ‘Aas, snacks, drankjes, was-serette, goedkope souvenirs en brandstof. Volgens mij zorgden van al die dingen de bar en de snacks voor het leeuwendeel van de omzet.’

Cooper keek om de hulpsheriff heen. ‘Brandstof?’

‘Beneden op de aanlegsteiger. Voor boten. Klanten of bekenden van Ben konden afmeren aan de steiger. Soms duurde het wachten bij de jachthaven een beetje lang, en Ben vond het niet erg als de mensen zichzelf bedienden. Sinds hij is overleden en de boel is gesloten, hebben de boten andere ligplaatsen gevonden, waarschijnlijk in de jachthaven. O, en hij had ook nog een sleepwagen die in de stad was gestald, maar daaraan gaf hij geen ruchtbaarheid. Dat is het. Er waren geen naaste bloedverwanten, Mr. Cooper.’

‘Wie is die Rawley, de man die me heeft gebeld?’

De hulpsheriff zette zijn hoed af en krabde op zijn hoofd. ‘U zegt dat u goed bevriend was met Ben?’

‘Vijftien jaar lang. Ik weet dat hij is opgevoed door zijn vader, dat ze een bar en een aaswinkel hadden, hier aan de kust. We hebben elkaar in het leger ontmoet. Hij was helikopter-monteur en iedereen noemde hem Brave Ben. Hij was de liefste man die ooit heeft bestaan, een goedaardige reus van bijna twee meter lang. Ik kan me niet voorstellen dat hij met een dief op de vuist is gegaan – hij zou hem niet alleen het geld hebben overhandigd, hij zou hem ook op een maaltijd hebben getrakteerd.’

‘Kijk eens aan, u beschikt misschien niet over de meest recente informatie, maar u hebt hem beslist gekend. Dat is precies de reden waarom iedereen aanneemt dat het om een ongeluk is gegaan. Dat, plus het gebrek aan bewijs van het te-

gendeel. Niemand had Ben met geweld zijn geld afhandig hoeven maken. Ze hadden hem ook gewoon om een gift kunnen vragen. Weet u helemaal niets van Rawley?’

Cooper schudde alleen zijn hoofd.

‘Rawley Goode is een jaar of zestig, een veteraan met een ernstige posttraumatische stressstoornis. Hij woont verderop aan de kust, waar hij min of meer zorgt voor zijn bejaarde vader. Hij kan niet goed met mensen overweg. Ben heeft hem werk gegeven. Hij hielp hier een handje, met schoonmaken, bevoorrading, boodschappen, dat soort dingen. Hij kon klanten bedienen zolang ze geen praatje van hem verwachtten. De mensen hier in de buurt waren aan hem gewend. Ik vermoed dat hij dakloos was toen Ben hem leerde kennen, maar zijn vader heeft hier lange tijd gewoond. Een interessante kerel, al kan ik niet zeggen dat ik hem goed ken. Rawley heeft Ben de volgende ochtend gevonden.’

‘Weet u zeker dat Rawley hem niet zelf van de trap heeft geduwd?’

‘Rawley is een broodmager kereltje. De lijkschouwer heeft geen enkele aanwijzing gevonden die erop zou kunnen wijzen dat Ben een duw heeft gekregen. En Rawley... hij was afhankelijk van Ben. Toen Ben dood was, was er niemand die wij konden waarschuwen. Maar maakt u zich geen zorgen – de stad heeft Ben een fatsoenlijk afscheid bezorgd. Hij was zeer geliefd. Er zijn hier betere bars om je tijd te verdienen, maar de mensen waren erg op Ben gesteld.’

‘Ik was ook erg op hem gesteld,’ zei Cooper, terwijl hij zijn blik afwendde. ‘Rawley was niet bepaald spraakzaam aan de telefoon, maar hij zei wel dat Ben iets voor me had achtergelaten. Misschien oude foto’s uit onze tijd in het leger, of zoiets.

Met wie zou ik daarover contact kunnen opnemen, denkt u?’

‘Ik zal een paar mensen bellen en het voor u uitzoeken.’

‘Dat stel ik zeer op prijs. En misschien weet u een plek waar ik de caravan kan neerzetten?’

‘Er zijn een paar aardige kampeerplaatsen voor toeristen aan de kust – Coos Bay is een mooie streek. Bent u van plan lang te blijven?’

Cooper haalde zijn schouders op. ‘Misschien een paar dagen, niet langer dan nodig is om te praten met wat mensen die Ben hebben gekend, om op te halen wat hij voor me heeft achtergelaten en om hem de laatste eer te bewijzen. Ik wil dat de mensen weten dat hij goede vrienden had. We ontmoetten elkaar niet vaak, en het lijkt erop dat Ben me weinig over zijn doen en laten heeft verteld, maar we hebben wel voortdurend contact onderhouden. En aangezien ik helemaal hierheen ben gekomen, wil ik meer over hem horen – over hoe de mensen met hem omgingen. Begrijpt u?’

‘Ik denk van wel. Dit pand is gesloten. Niemand zal het erg vinden als u hier een poosje blijft terwijl u zich oriënteert op alternatieve mogelijkheden. Er zijn geen voorzieningen voor uw caravan, maar u kunt zich vast wel een paar dagen redden.’

‘Bedankt. Misschien doe ik dat wel. Het uitzicht is niet slecht.’

De hulpsheriff stak zijn hand uit. ‘Ik moet ervandoor. U hebt mijn nummer.’

‘Dank u, Deputy McCain.’

‘Roger McCain, maar dat weet haast niemand meer. Gewoonlijk noemen ze me Mac.’

‘Leuk om kennis met je te maken, Mac. Bedankt voor je hulp.’

Sarah Dupre liep met Hamlet, haar Deense dog, de hoofdstraat van Thunder Point af naar het eethuisje. Ze knoopte zijn riem vast aan de lantaarnpaal en ging naar binnen, terwijl ze haar handschoenen uittrok. Dit was een van de dingen die haar zo goed bevielen aan dit stadje – je kon altijd ergens terecht voor een praatje. Ze woonde pas een paar maanden in Thunder Point, maar afgaand op de manier waarop haar nieuwe vriendinnen haar tegemoet traden leek het of ze er al een hele poos was. Als ze niet werkte, nam ze Ham graag mee naar het strand, om op weg naar huis even bij het eethuisje langs te gaan. Kennelijk was ze niet de enige; er stond altijd een grote bak water voor honden bij de lantaarnpaal. Op de identieke bankjes aan weerszijden van de voordeur zaten vaak een paar oude mannetjes hun tijd te verdoen.

Gina James stond achter de bar. Ze zorgde voor bijna alles in het eethuisje, behalve het koken. Voor 's avonds was er nog een serveerster, en er werkten een paar meisjes in deeltijd, maar het was een tamelijk klein zaakje.

Gina's moeder, Carrie, zat op een kruk aan de bar, naast haar vriendin Lou McCain. Carrie was eigenaresse van de delicatessenwinkel aan de overkant van de straat. Lou was lerares; als ze niet voor de klas stond, hielp ze haar neef Mac met de zorg voor zijn kinderen. Twee van die kinderen zaten in een nis friet te eten en cola te drinken – een traktatie na school.

'Hoi,' zei Sarah.

'Hoi,' antwoordden de drie vrouwen in koor.

'Wil je iets drinken? Eten?' vroeg Gina.

'Mag ik een glas water, alsjeblieft? Hoe gaat het met iedereen?'

‘Wat zal ik ervan zeggen, het is vrijdag,’ zei Lou. ‘Tot maandagmorgen ben ik verlost van die ettertjes, eh... lieverdjes.’

Sarah lachte naar haar. ‘Je verdient er vast en zeker een plekje in de hemel mee.’

‘Als ik na mijn dood in de hel kom, zetten ze me voor een klas met tieners,’ zei Carrie.

‘En als ik naar de hel ga, laten ze me taarten bakken,’ verzuchtte Lou.

‘Heb je een vrije dag?’ vroeg Gina aan Sarah.

‘Ja, vanwege Landons footballwedstrijd. Zaterdag en zondag heb ik piketdienst. Dat is de prijs die ik ervoor moet betalen.’

‘Maar niemand doet er moeilijk over?’

‘Nee. Net als iedereen zijn ze graag het weekend vrij. En ik vind het prima om in de weekends te vliegen als ik daardoor Landons wedstrijden niet hoeft te missen. Mijn sociale leven stelt verder toch niets voor.’

Carrie leunde met een elleboog op de bar. ‘Had ik maar net zo’n opwindende carrière als jij, Sarah. Wie wil er nou geen piloot zijn? Vergeleken daarbij heb ik een suf baantje.’

‘En anders ik wel,’ zei Lou.

Voordat Gina een duit in het zakje kon doen, ging de deur van het eethuisje rinkelend open. Ray Anne kwam binnen in háár versie van de werkkleding van een makelaar – te kort, te strak, te bloot. Ze keek kwaad. ‘Sarah, je moet die hond aan de lijn houden!’

‘Hij is aangelijnd, Ray Anne.’ Ze leunde achterover op haar kruk om door de glazen ruit in de deur naar buiten te kunnen kijken. ‘Hij zit vast.’

Ray Anne wreef over haar paarse rokje. ‘Toch kon hij bij me komen met die vreselijke bek.’

‘Dat komt doordat je er zo smakelijk uitziet, Ray Anne,’ zei Lou.

‘Ha-ha. Trouwens, jullie raden nooit wat ik zonet heb gezien! Een waanzinnig aantrekkelijke man, bij Bens bar. Een boom van een kerel – versleten spijkerbroek, gescheurd op precies de juiste plekken, simpel oud T-shirt onder een leren jasje. Een vliegeniersjack, je weet wel, Sarah. Hij reed in zo’n testosteronbak, met een caravan erachter... Knappe kop, misschien zelfs een kuiltje in zijn kin. Een kriebelende stoppelbaard. Hij stond met Mac te praten. Alsof ze zo uit een advertentie voor Calvin Klein waren gestapt.’

‘Wat had jij te zoeken bij Bens bar?’ vroeg Lou.

‘Ik moest even langs bij een huurhuis, twee blokken de heuvel op. Dat oude pand van Maxwell.’

‘Hoe kon je daarvandaan de scheuren in zijn spijkerbroek zien, en zijn stoppelbaard?’

Ray Anne graaide met een gemanicuurde hand in haar veel te grote tas en haalde haar verrekijker tevoorschijn. Ze glimlachte samenzweerderig en gaf een rukje met haar hoofd. Haar korte blonde haar bewoog niet.

‘Handig,’ zei Lou. ‘Een hogere vorm van mannen begluren. Hoe oud is dat onweerstaanbare wandelende sekssymbool?’

‘Dat interesseert me niet,’ zei Ray Anne. ‘Ik vraag me af wat hij hier te zoeken heeft. Ik heb gehoord dat Ben geen naaste familie had. Jullie denken toch niet dat die brave oude Ben ergens een knappe broer verborgen hield? Nee, nee, dat zou gemeen zijn.’

‘Gemeen? Waarom?’ vroeg Sarah.

‘Omdat Ray Anne erop gebrand is dat onroerend goed van Ben te verkopen,’ zei Carrie.

‘Dat is niet waar,’ protesteerde Ray Anne. ‘Jullie kennen me, ik wil me alleen maar verdienstelijk maken.’

‘En en passant een paar vrijgezelle mannen aan de haak slaan,’ vulde Lou aan.

Ray Anne verstijfde een beetje. ‘Mensen zijn, uitzonderingen daargelaten, nog steeds seksuele wezens, Louise,’ zei ze. ‘Een begrip waarvan jij waarschijnlijk weinig sjoege hebt.’ Een politieauto reed stapvoets langs, en Ray Anne vervolgde: ‘O, daar hebben we Deputy Lekker Broekje. Ik ga hem even vragen wat er aan de hand is. Als die hond me tenminste doorlaat!’ Ze wiebelde de deur uit.

‘Deputy Lekker Broekje?’ vroeg Sarah met een onderdrukte lach.

‘De tienermeiden noemen hem zo,’ lichtte Lou droogjes toe. ‘Ik zou hun voorbeeld maar niet volgen. Hij heeft er een hekel aan. Het maakt hem kwaad. En nu we het toch over broekjes hebben... Hoe zullen we het broekje van Miss Makelaar van het Jaar eens noemen? Bezig Broekje?’

Carries mondhoeken krulden omhoog. ‘Ze suggereerde dat je de aantrekkingskracht van seks niet helemaal onderkent... Louise.’

Met een sarcastisch lachje zei Lou: ‘Kan ik op jullie rekenen voor een alibi als ze dood wordt gevonden?’ Toen keerde ze zich om en riep ze haar nichtje en neefje. ‘Hé, jongens, we gaan ervandoor.’ Tegen haar vriendinnen zei ze: ‘Ik zal Lekker Broekje thuis wel even aan de tand voelen. Reken maar dat ik meer uit hem kan krijgen dan Bezig Broekje.’

Sarah hing haar rode jack aan het haakje in de bijkeuken. Net op dat moment kwam haar jongere broer, Landon, naar de

achterdeur van hun huis lopen met zijn plunjezak vol footballspullen. ‘Hé,’ zei ze, ‘ik had jou hier niet verwacht.’

‘Ik heb wat spullen opgehaald en een boterham gegeten,’ antwoordde hij. Hij bukte zich om de hond te aaien. Hij hoefde zich niet diep te bukken – Ham was groot. ‘Ik moet ervandoor.’

‘Wacht even,’ zei ze.

‘Wat is er?’ Hij stond nog steeds de hond te aaien.

‘Zou je me alsjeblieft willen aankijken?’ vroeg ze. Toen hij zich oprichtte, de zware plunjezak over één schouder, hapte ze naar adem. Hij had een blauwe plek op zijn jukbeen.

‘Een oefenwedstrijdje,’ zei hij. ‘Het stelt niks voor.’

‘Jullie trainen niet op de dag van de wedstrijd.’

‘Hm, dat klopt. Ik hoop dat ik er niet door in de problemen kom. We hebben met een paar man een balletje getrapt, en ik werd getackeld. Het was een ongelukje.’

‘Had je geen helm op?’ vroeg ze.

‘Sarah, het stelt niks voor. Een kleine blauwe plek. Voor hetzelfde geld was ik tegen de openstaande deur van een locker gelopen. Doe normaal, ik ben geen meisje. Kom je naar de wedstrijd?’

‘Natuurlijk. Waarom zit je niet op een schaakclub of zo. Een koor? Een band? Iets waarbij geen fysiek contact te pas komt?’

Hij glimlachte naar haar – net zo’n aantrekkelijke glimlach als hun overleden vader. ‘Waarom ben jij niet gewoon stewardess of zo?’

Daar had hij een punt. Sarah werkte als helikopterpiloot bij de reddingsbrigade van de kustwacht. Soms was een opdracht riskant. Zenuwslopend. Toegegeven, dat vond ze juist een van de aantrekkelijkste kanten van haar baan. ‘Kan ik erop rekenen dat je vanavond wél je helm opzet?’

‘Probeer je grappig te zijn? Het wordt een goede wedstrijd. De Raiders zijn een goed team. We zijn tegen elkaar opgewassen.’

‘Doet het pijn?’ vroeg ze, terwijl ze onwillekeurig haar eigen wang aanraakte.

‘Nee. Heus, het stelt niets voor, Sarah. Tot later.’

Ze onderdrukte de neiging om hem op het hart te drukken dat hij voorzichtig moest zijn. Ze hadden alleen elkaar; ze was zijn voogd en familie. Soms wilde ze hem alleen maar in haar armen houden, zodat hem niets kon overkomen. Toch vond ze het spannend om hem te zien spelen. Hij was een geweldige sportman, pas zestien jaar maar toch al een meter tachtig en gespierd. Men zei dat hij de beste quarterback was die ze hier in Thunder Point in lange tijd hadden gezien.

Voor de miljoenste keer hoopte ze dat het een goede beslissing was geweest om hierheen te verhuizen. Hij was vorig jaar gelukkig geweest op de middelbare school van North Bend. Hij had er nog maar net vaste voet aan de grond gekregen, vrienden gemaakt, toen ze naar Thunder Point waren verkast. Maar ze had het niet kunnen verdragen om in dezelfde stad te blijven wonen als haar ex, in hetzelfde huis. Het was erg genoeg dat ze nog steeds samenwerkten.

Ze waren zo vaak verhuisd...

Ze strekte haar armen uit alsof ze hem wilde omhelzen. Toen liet ze haar armen weer zakken. Hij hield niet van sentimenteel gedoe, niet nu hij een man was. Dus ze hield zich in.

‘Oké,’ zei hij toeschietelijk. ‘Kom maar op.’

Ze sloeg haar armen om hem heen; hij beantwoordde haar omhelzing met één arm. Toen grijnsde hij opnieuw naar haar. Hij had er geen flauw idee van hoe knap hij was, wat hem nóg aantrekkelijker maakte.

‘Zet hem op, maatje,’ zei ze. ‘En wees voorzichtig.’

‘Maak je geen zorgen. Ik ben snel.’

‘Ga je nog uit na de wedstrijd?’

‘Weet ik niet. Hangt ervan af hoe moe ik ben.’

Sarah keek hem aan. ‘Toen ik zo oud was als jij was ik nooit te moe om uit te gaan. Als je toch uitgaat, wil ik graag dat je vóór middernacht thuis bent. En zeker niet later dan één uur. Zitten we op dezelfde golflengte?’

Hij lachte naar haar. ‘Dezelfde golflengte, baas.’

Ze wist dat hij zelden uitging na een wedstrijd.